

M. TERESA BASORA I SUGRANYES UNA COL·LABORACIÓ, UNA AMISTAT, UNA MEMÒRIA

Josep Parera i Ripoll

Vilafranca del Penedès

Només el bon record de l'amiga Teresa Basora, traspasada a les darreries del proppassat més de juliol, podia fer-me decidir d'escriure'n alguna cosa a mi, que soc lent per agafar la ploma de pròpia voluntat i sols ho faig per la pressió de la responsabilitat que tan sovint m'envolta

A la seva mort -ho tinc a la vista- els amics i coneguts més propers, de Vilanova, sorpresos i contristats pel fet irreversible del desés, han estat pròdigs a remarcar-ne els trets intel·lectuals, sobretot, de la seva professionalitat indiscutible.

M'hauria agradat ser coneixedor més profund de totes aquelles qualitats i formacions acadèmiques per tal de contar-ne, amb tants autors de pes, les excel·lències humanes de la nostra amiga, però he d'aconterar-me en el record d'una amistat que va començar quan gestavem, l'any 1976, la constitució de l'Institut d'Estudis Penedesencs, que va continuar amb la pertinència conjunta, des de la Junta fundacional (1977), fins el 1990, en el que va produir-se el seu reglamentari relleu.

Però jo no he pres la ploma, avui, per a fer-ne cap biografia, ni menys estadística, dels darrers vint-i-dos anys, en els que hi han sovintejat multitud d'encontres, amb una cadència rigorosament mensual: vull referir-me al seu llarg pas -exactament, vint anys- en els òrgans de govern de la Caixa d'Estalvis del Penedès, de primer formant part de la Comissió d'Obres Socials i, des de 1989 a La Fundació que porta el nom de la mateixa Caixa.

Els que hem exercit, juntament amb ella, càrrecs similars, podem donar fe de la petja discreta, però ben assumida, de la seva vocació professional, que va acompanyar de raonaments transparents amb placidesa de caràcter, prudència en el judici i amb una visió religiosa i moral, que brollava amb fluïdesa, sense esforç, i que alliçonava sempre. Del seu diàleg, ornat d'un to de veu inalterable, que moderava -i àdhuc frenava- les nostres intemperàncies argumentals, i emprant una terminologia que feia evident la seva ascendència situada a les terres centrals tarragonines, tots n'hem anat rebent, un rere l'altre, exemples perdurables.

No podem oblidar, a més, la seva disposició al consell i al treball, com a persona idònia, dins l'ampli ventall que ofereix el càrrec, en la gestió de la Institució. I les seves observacions i recomanacions, la seva opinió valuosa, fruit d'una categoria intel·lectual reconeguda, ens predisposava a tots per a la pregunta i per a la consulta.

Reembres, núm.17. Any 1998. Pàgs.3-4.

Posà la seva professionalitat al servei d'una Institució, la finalitat de la qual era considerada distant del medi laboral que ella havia escollit. Però hi afegí –i ací hi rau el seu mèrit- aquella dosi multifacètica de la persona que sap aplicar els seus coneixements, ornant-los d'aquelles virtuts i d'aquella moral que li dictava sempre el seu auster ritme de vida, envoltada d'una humilitat sense frau.

No es tracta de jutjar tant el què feia, sinó de com ho feia. El pes de la seva opinió en les tasques que li eren encomanades, tenia per a nosaltres un constant punt de referència: “la senyoreta Basora, diu...” I així, malgrat la seva minvada estabilitat física dels darrers anys, les seves intervencions eren tan convincents en el seu contingut com en la quasi unció amb què eren escoltades. Malgrat el respecte rigorós als criteris d'altri, podem assegurar que tenia efectes sempre creïbles davant els seus interlocutors.

La prova de les darreres malalties no li va fer perdre mai aquell somriure suau, ni aquell deix amable i atent que feia endevinar, però, un patiment intens, que va acceptar resignadament, a mena de transsumpte d'una més gran esperança, no sols en l'ordre espiritual, sinó també en l'estrictament físic i material. En l'interval de les dues darreres intervencions quirúrgiques, i per a justificar l'absència a alguna de les nostres reunions habituals, em digué, de confiança, amb aquestes paraules o ben semblants: “he resolt, dintre les meves possibilitats, d'actuar, en endavant, en els meus compromisos contrets, doncs m'he convençut que, lluny de sentir-me vençuda, em cal conviure amb el dolor i la malaltia”.

Aquesta és la M. Teresa Basora que jo he conegut, no tant per jutjar-ne els mèrits professionals –que tenia- com per l'amistat que va néixer i créixer a través d'una tongada de prop de dues dècades i mitja; que tenia temps per a parlar-me de Vilanova, del Museu Balaguer, de la “seva” Biblioteca, de l'Institut d'Estudis Penedesencs, la presidència del qual –ella ho sabé prou- la vam promocionar i propulsar una colla d'amics, enmig dels quals vull comptar-me, des del Museu de Vilafranca; aquest mateix Museu, a la qual vam introduir, amb caràcter permanent, membre del Jurat en el Concurs Literari Sant Ramon de Penyafort; que la sentíem plena d'humanitat i de sentiments per tanta gent de Vilafranca, tot interessant-se sovint per les nostres activitats, demostrant interès sincer per les persones, per les nostres famílies i pels nostres malalts.

Aquesta M. Teresa Basora, en resum, que vam acomiadar en el seu poble nadiu de Castellvell del Camp un capvespre de càlid Juliol, amb cor compungit i trist, com el d'aquell que perd un amic entranyable.